

D&DRÁMA

Kristy Boyce

D&DRÁMA

Kristy Boyce

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Kristy Boyce: *Dungeons and Drama* preložila Monika Krajčiová.

Translation © 2025 by Monika Krajčiová
Zodpovedná redaktorka: Lucia Halová
Jazyková korektúra: Darina Kližanová

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC.

Text copyright © 2024 by Kristy Boyce

Cover art © 2024 by Liz Parkes

Cover design Casey Moses

Slovak edition © 2025 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko
Webová stránka: zelenykocur.sk

Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál
Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-69010-44-4
EAN 9788069010444

Mená, postavy, miesta a udalosti, ktoré sú v knihe zobrazené, sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, lokalitami a osobami, či už žijúcimi, alebo nežijúcimi, je čisto náhodná a nie je zámerom autorky. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani ukladať vo vyhľadávacom systéme, prenášať v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom elektronicky, mechanicky, kopírovaním, nahrávaním alebo iným spôsobom rozširovať bez predchádzajúceho výslovného písomného súhlasu vydavateľa. Informácie o vedľajších právach získate od vydavateľa.

MIKE, TÁTO JE IBA PRE TEBA.

Kapitola 1

Nedokázala som pochopiť, prečo sa rodičia zo všetkých trestov, ktoré mali na výber, rozhodli práve pre tento.

„Riley,“ obrátila sa na mňa mama od volantu nášho auta, „žiadne trucovanie. Môžeš si za to sama a naša dohoda bude platiť, len ak dodržiš podmienky.“

Zaborila som sa hlbšie do sedadla a dokázala som myslieť iba na to, ako sme práve v tomto aute sedeli s mojou najlepšou kamarátkou Hoshiko. Len pred niekoľkými dňami sme si poriadne nahlas púšťali soundtrack k *Čašníčke* s pôvodným obsadením, výborne sme sa bavili a preberali, či budú herci po predstavení dávať autogramy. A teraz...

„Mami, nemôžeme sa o tom ešte porozprávať?“

„Nie.“ Otočila sa ku mne a potom sa rýchlo znovu zadívala na cestu. „Myslím, že si ešte stále nepochopila, aké nebezpečné bolo to, čo si v piatok vyparatila. Ako ťa po tom máme s otcom nechať doma samu?“

No dobre, vziať mame bez dovoľenia auto, kým niečo vybavovala mimo mesta, nebol najlepší nápad. A naozaj som nie-

koľko hodín v noci šoférovala po diaľnici, aby sme sa s Hoshiko dostali do Columbusu... a bez vodičského preukazu. Ale polícia nás nechytla a nespôsobili sme nehodu! Vlastne by ma mali pochváliť, že som nešla až tak rýchlo. Inak by som totiž bola doma skôr než mama a teraz by som nemusela počúvať túto prednášku. Aj keď tento argument asi v dohľadnom čase nepoužijem.

„Ale pracovať v otcovom obchode?“ hlesla som.

Chápavo sa pousmiala, videla som však, že sa nemieni vzdať. „Tvoj otec navrhol, aby si popoludnia trávila s ním, keďže ja mám príliš veľa práce a nemôžem s tebou po škole zostať doma. Nemôžem za to, že na ten svoj obchod nedá dopustiť.“

Nádych trpkosti v jej hlase pri zmienke o otcovom obchode moju frustráciu len prehĺbil. Mama ho nikdy nemala rada. Bol jedným z hlavných dôvodov ich rozvodu a ja som neochvejne stála na jej strane. Nikdy by mi nenapadlo, že bude súhlasiť, aby som v ňom za trest pracovala. Naozaj som si myslela, že bude mať pochopenie pre moju lásku k muzikálom, ktorá ma priviedla k tomu nelogickému rozhodnutiu (a porušeniu cestnej vyhlášky). Keď ide o Saru Bareillesovú, niet prekážky, ktorú by som nebola ochotná prekonať.

Na parkovisku som sa ju ešte snažila presvedčiť. Chvíľu sme sedeli v aute a dívali sa na obchod. Ten pohľad nebol povzbudzujúci, hoci obloha bola modrá a septembrové slnko príjemne hrialo. Otcov obchod sídlil v ošarpanom nákupnom centre v Scottsville, mojom rodnom ohijskom mestečku, ktoré malo ošarpaných nákupných centier požehnané. Celkom dosť obchodov od ulice bolo prázdnych, hoci hneď vedľa sa nachádzala miestna pizzeria, ktorej odpadli niektoré písmená z názvu. Náladu mi to teda nezlepšilo.

„Otec ťa čaká,“ povedala mi.

Na tom parkovisku som bola naposledy pred piatimi rokmi, keď si otec prvýkrát toto miesto vyhlíadal a ešte neboli rozvedení. Hneď ako mi noha pristála na betóne, obľal ma temný, priam až sklľučujúci pocit.

„Shannon,“ kývol otec hlavou mame, keď vystúpila na chodník.

Odkývala mu, ale bližšie nepodišla. „Ahoj, Joel.“

Tí dvaja nemali vôbec nič spoločné. Mama tam stála štýlová ako vždy, s blond vlasmi na temene sčesanými do uzla, v blůzke, širokých nohaviciach a na takých vysokých opätkoch, že väčšina ľuďí by sa na nich minimálne prizabila. A otec – na tom viseli príliš veľké rifle a tričko s Deadpoolom na jednorožcovi. Nemám poňatia, ako sa kedysi vôbec mohli dať dokopy, ale určite to nebolo pre podobný vkus a už vôbec nie pre spoločné záujmy.

„Ako sa máš, zlatko?“ spýtal sa otec so širokým úsmevom, ktorý mal vyhradený iba pre mňa.

Váhavo som k nemu podišla a objala ho. „Ahoj, oci.“

„Pripravená na prvý deň v novom zamestnaní v Dračom brlohú?“

Pri tej predstave sa celý rozžiaril, ako keby som s ním išla na letný tábor, nemala zakázané stretnutia s priateľmi a všetky mimoškolské činnosti a nemusela uňho osem týždňov makat’ „v podmienke“. Nezostávalo mi nič iné, len sa uškŕnúť a zabodnúť pohľad do popraskaného betónového chodníka.

„Určite to zvládneš?“ spýtala sa mama a bradou ukázala na mňa, akoby som bola usvedčený zločinec, odhodlaný prekopat’ sa na slobodu hrdzavou lyžičkou.

„Už roky sa sem snažím Riley priviesť. Síce som dúfal, že na to nebude potrebný zápis v registri trestov, ale beriem, čo je.“

Zaškrípala som zubami. „Koľkokrát mám ešte hovoriť, že som mame to auto neukradla! Len... som si ho na jeden večer

požičala. Bolo to tak maximálne neoprávnené použitie cudzieho motorového vozidla, určite nie krádež ani nič podobné.“

„A tým si si istá?“ spýtal sa otec so zdvihnutým obočím.

To si teda piš! Hoshiko si to vygúglila, keď sme sa dostali na diaľnicu a vyrazili na predstavenie.

„Tak používanie motorových vozidiel si môžeš na dva mesiace vyhodiť z hlavy, milá moja,“ povedala mama a pokrútila hlavou. „A potešenia s tým súvisiace tiež.“

„Považujem to za prazvláštne znamenie osudu,“ povedal otec, pričom sa snažil dívať na mňa, a nie na mamu. Skoro nikdy sa nepozerali jeden druhému do očí. „Ja strávim pekné chvíle s dcérou a ty si môžeš rozširovať záujmy, kým tu budeš.“

Vzdychla som a hlava mi odkvácila na plecيا. Mala som sto chutí rovno tam na chodníku padnúť na kolená do všetkých tých odhodенých vreckoviek a ohorkov a prosiť, aby si to rozmysleli, ale zahryzla som si do jazyka. Moje racionálne ja totiž vedelo, že ten trest mohol byť ešte horší. Lenže ja som nechcela byť s otcom častejšie ani pracovať v jeho obchode s hrami. Posledných päť rokov som každý druhý víkend trčala uňho v byte, kde som pozerala telku, jedla mrazenú pizzu a skoro neprehovorila – takéto zbližovanie mi úplne stačilo. On dal jasne najavo, že obchod je mu prednejší než ja a mama. Nemôže mať všetko. Lenže diskusia na túto tému už bola uzavretá.

„Tak...“ zhupla sa mama na opätkoch. „Uži si prvú zmenu. O deviatej po teba prídem.“

Zamávala som jej na rozlúčku, a keď som sa za otcom vydala k vchodu do obchodu, snažila som sa tváriť neutrálne. Veď čo je osem týždňov v porovnaní s večnosťou? Kvapka v mori času. A prípravy na jarný muzikál na našej strednej sa začnú až koncom jesene, takže ak budem týchto pár mesiacov dodržiavať dohodu a znovu si získam ich dôveru, určite sa mi po-

darí stať sa študentskou režisérkou muzikálového predstavenia skôr ako Starbucks stiahne z ponuky tekvicové latté.

„Sme tu!“ zahrmel otec, až ma myklo.

Nakukla som mu cez plece. V obchode panovalo prítmие a ticho, ale bol väčší, ako som si predstavovala. Zvonku vyzeral ako nejaká diera v stene, ale zvnútra bol celkom priestranný... teda, bol by, keby nebol celý zaprataný. Vľavo sa tiahol dlhý pult s pokladňou, stojaci na stupienku, asi aby mali zamestnanci prehľad o tom, čo sa všade deje. Zvyšok vyplňali drevené police, ktoré nevyzerali ako kupované, takže ich otec zrejme vyrobil sám. Z otcovho bytu som si hmlisto pamätala niektoré hry, napríklad Warhammer. Všade sa povalovali tonny príručiek a figúrok na D&D, škatule s Pokémonmi a karty Magic a na policičkách boli vystavené štetce a celá paleta farieb na modely do stolových hier, ktoré otec s takou vášňou zbiera.

Pokúsila som sa vyčariť úsmev, ale niečo mi v tom bránilo. Otec ma celé roky volá do svojho obchodu. Hranie hier je jeho život. Spoločenské hry, hry na hrdinov, videohry... všetko jedno. Mne síce neprekáža párkrát si cez prázdniny zahrať Monopoly, ale tým to pre mňa končí. Odjakživa nám to obom prinášalo akurát frustráciu a sklamanie.

Otec ma vodil po obchode, ukazoval mi všetky produkty a o každom mi niečo povedal. Krútila sa mi z toho hlava. Ako sa to mám všetko naučiť? Čo ak sa bude niekto pýtať na nejakú spoločenskú hru? Veď tu nepredáva iba Človeče, nehnevaj sa.

„Joel? Ktorú z týchto by si odporučil pre dvanásťročného?“ zakričal vychudnutý dvadsiatnik z druhého konca obchodu. „Zakázaný ostrov alebo Cestovné lístky, prosím?“ Držal dve hry, ktoré som v živote nevidela, a mávaním volal otca, aby prišiel za ním a ženou v strednom veku, ktorá stála vedľa neho. Držal sa jej malý, sotva päťročný chlapec. Žena vyzerala medzi policami rovnako bezradne ako ja.

„Počkaj, Riley,“ povedal otec a odišiel. Strčila som si ruky do vreciek a vydala sa za ním. „Zakázaný ostrov je skvelý, ak hľadáš kooperatívnu hru, ale ak chceš niečo súťaživejšie, zober si tú druhú.“ Žena prikývla, ale ja som jej výraz pochopila. Tiež tak vyzerám, keď zo seba otec chrlí fakty o armádach vo Warhammeri 40K.

„A kooperatívna, to je aká?“ spýtala sa.

S mladým mužom si otec kradmo vymenil veľavravný pohľad a potom sa pustil do vysvetľovania. Žena sa snažila sústredene ho počúvať a pritom si neuvedomila, že pustila syna, ktorý hneď odbehol. Vybrala som sa za ním, keďže na policiach bol tovar naskladaný len tak halabala a malé dieťa by ho mohlo veľmi rýchlo pozhadzovať. Ukladať ho znovu na police už v prvý deň sa mi veľmi nechcelo.

„Pikachu!“ zakričal a schmatol škatuľku kariet položených na pokladničnom pulte.

Vykročila som k nemu, a hoci som nevedela, čo mám robiť, bolo mi jasné, že budem musieť niečo vymyslieť. Vyvalil na mňa oči.

„Ty svietiš!“

Pozrela som sa na seba. Dnes som sa nenahodila tak odvážne ako zvyknem, lebo po niekoľkých ťažkých dňoch som túžila po niečom pohodlnom. Mala som len oranžové rifle s tmavomodrým volánikovým tričkom, výraznú bižutériu a svoje obľúbené fialové šachovnicové vansy. Viem, že môj štýl nie je väčšinový, ale už dávno som sa sama so sebou dohodla, že budem nosiť veci, ktoré si každý všimne. Žiadnu čiernu, béžovú, hnedú ani modrú. Netúžila som zapadnúť.

„Ďakujem.“ Ukázala som na karty. „Hráš Pokémonov?“

„Nie, ale pozerám ich.“

Usmiala som sa a prikývla. Aj ja som ich kedysi pozerala. Dieťa vášnivého hráča sveta týchto postavičiek neunikne.

„Ja som mala vždy najradšej Jigglypuffa.“

Zaškúlil na mňa. „Čo je Jigglypuff?“

Zatvárala som sa šokovane. „No predsa ten najúžasnejší Pokémon! Je ružový a guľatý a strašne rád spieva, lenže jeho spev všetkých uspáva. A potom je namosúrený a takto sa nafukuje.“ Nafúkla som líca ako veverička, ktorá si do úst napchala príliš veľa orieškov, a potom som si po nich plesla rukami, aby som vyfúkla vzduch. Usmiala som sa pri spomienke na to, ako sme sa tak hrávali s otcom, keď som bola malá. Vtedy nám ešte bolo spolu dobre.

Chlapcov smiech ma vyrušil zo spomínania. „To si si vymyslela.“

Nevymyslela, ale nemala som mu to kedy vysvetliť, keďže zase niekam odbehol. Spomenula som si, že za pultom som videla misku so sladkosťami.

„Chceš lízanku?“

Oči mu zasvietili. „Jasné!“

„Prepáčte, môžem mu dať lízanku?“ spýtala som sa jeho mamy.

Vďačne prikývla. „To by bolo super.“

Zaviedla som ho za pult, kde som chcela vziať misku so sladkosťami, ale zrazu som zacítila, že sa okolo mňa niekto zozadu snaží pretlačiť, a prekvapene som sa vystrela. Bol to ten biely chalan z mojej školy, Nathan Wheeler. Mal na sebe čierne tričko a rifle, tmavé vlasy mu odstávali všetkými smermi, akoby si ich príliš často prehŕňal prstami, a široké čierne okuliare mu padali na konček nosa. Chodili sme spolu už do základnej, ale nevidala som ho často. Myslím, že na krúžky veľmi nechodí, aspoň nie na hudobné alebo divadelné, v ktorých som ja pečená-varená.

Bleskovo schmatol zabalený balíček kariet spoza pultu a vložil si ho do zadného vrečka nohavíc. Keď zbadal, že

sa naňho dívam, kývol na mňa hlavou a vybral z misky lízanku.

„Ja mám najradšej šumienkovú.“ A odbehol do zadnej časti obchodu.

Ohromilo ma to. Naozaj vošiel za pult bez opýtania? A niečo si odtiaľ vzal? Pozrela som sa na otca, či to videl, ale on sa stále venoval zákazníkovi. Nemohla som uveriť tomu, že som tu päť minút a už mu niekto niečo ukradol.

„Počkaj,“ povedala som chlapcovi a vyrazila som za otcom.

„A čo moja lízanka?“

„Čože?“ otočila som sa k nemu a uvidela, ako ukazuje na pult. „Aha, jasné.“ Zobrala som misku, nahla ju k nemu, zadávala sa na otca a snažila sa sledovať, či Nathan nevybehne z obchodu.

Mladík pri otcovi ukázal žene, aby s ním išla k pokladni, a otec ma mávaním posielal k dverám v zadnej časti obchodu. Zamračila som sa a išla za ním.

„Toto je herná miestnosť, kde mávame herné večery a víkendy, ľudia si tam chodia zahrať s produktmi,“ začal mi vysvetľovať, hneď ako som sa k nemu dostala. Vošli sme do priestrannej miestnosti s veľkými stolmi a stoličkami. Na stene visela obrovská dračia hlava. „Máme veľa pravidelných zákazníkov, ktorí tento priestor využívajú.“ Kývol na pozdrav dvom mužom pri stole v zadnom rohu.

„Konečne si si našiel frajerku?“ zakričal naňho jeden z nich a zamával na mňa. Mal riedke sivé vlasy a sveter s nápisom Ohio. S hrôzou som naňho pozrela.

„Správaj sa slušne, Fred! To je moja dcéra.“

„Som rád, že tu vidím niekoho nového. Kto sa má stále dívať na tohto starého chrena?“ povedal druhý muž a ukázal na svojho kamaráta za stolom. Bol nižší a oblejší a mal na sebe staré tričko s Batmanom.

Otec sa uškrnul a stíšil hlas. „To sú Fred s Arthurom. Už sú na dôchodku, tak tu skoro každý deň hrajú Flames of War.“

Zmätene som pokrútila hlavou. Nedokázala som si zapamätať názvy všetkých tých hier, hlavne keď ma znepokojovala tá udalosť s Nathanom. Nevedela som, či to mám otcovi povedať hneď alebo počkať, kým budeme sami niekde bez zákazníkov.

„To je stolová hra, pri ktorej sa rekonštruujú vojnové bitky,“ vysvetľoval mi a vôbec si nevšimol, aká som rozrušená. Nedokázal skryť nadšenie z toho, že mi konečne môže ukázať svoj obchod, keďže sa mu už ďalej nemôžem vyhýbať. „Ja ju až tak nemusím. Mám radšej, keď sú v hre aj nejaké fantasy prvky. Každopádne, stolové hry sa hrávajú vzadu a máme trochu problém s predajnými automatmi. Ale veríme, že každý zaplatí.“ Ukázal na otvorené škatule s čipsami a sladkosťami a na chladiaci box s limonádami pri zadnej stene a potom si všimol skupinu chlapcov natlačených okolo stola. „Pozri, kto je tu. Nathan, pod' sem na chvíľu!“

Prekvapene som naňho pozrela. Bola som taká ponorená do svojich myšlienok, že som si ho vôbec nevšimla.

Nathan pribehol. „Je všetko v poriadku?“

„Viac než to!“ vykrikol otec a potľapkal ho po chrbte, ako keby boli starí známi. „Riley tu s nami bude v obchode.“ Otočil sa ku mne. „Myslím, že Nathana poznáš zo školy, nie?“

Od úžasu som otvorila ústa a pozrela z otca na Nathana. Ach nie, je to ešte horšie. Otec sa priatelí s týmto neotesancom, ktorý ho okráda, a práve ja mu to mám povedať?

S prižmúrenými očami som pozrela na Nathana, ktorý stál vedľa otca nevzrušene, akoby sa nechumelilo. To, že s otcom nemám najlepší vzťah, ešte neznamená, že sa budem nečinne prizerať, ako mu niekto bezočivo kradne tovar a škodí obchodu.

„Ja teraz musím ísť s Curtisom prebrať poslednú dodávku Warhammeru,“ oznámil nám otec. „Nathan, poukazuješ to tu Riley?“

Kým sme stihli niečo povedať, vybehol do prednej časti s čudne blaženým výrazom na tvári. Založila som si ruku v bok. „Pozri,“ zašepkala som, „neviem, čo máš s mojím otcom, ale vráť mi, čo si vzal, a možno mu nepoviem, čo sa stalo.“

Nathan za okuliarmi pomaly zažmurkal, obzrel sa k stolu, za ktorým nás jeho kamaráti ignorovali, a potom vyvrátil predné vrecká na nohaviciach. „Hm, toto mi ešte zostalo. Bude to stačiť?“ A podával mi obal z lízanky.

„Veľmi vtipné. Dobre vieš, že hovorím o tých kartách, ktoré si vzal spod pultu.“

Rozosmial sa a hlavu pritom pohodil dozadu, čo by ma možno aj oslnilo, keby som sa preto nezačala cítiť maličká ako tie miniatúrne modely, s ktorými sa Fred a Arthur hrali na druhej strane miestnosti.

„No teda,“ spustil, „ty vieš dospieť k úplne šialeným záverom bez toho, aby si mi položila jedinú otázku. Uvedomuješ si, že tu pracujem, že? A že som za tie karty zaplatil z vlastného? Alebo si naozaj myslíš, že som ich ukradol rovno tebe pod nosom a zostal v obchode? Čo by som to bol za zlodēja?“

„No...“ On tu pracuje? Splašene som sa začala obzerat' po miestnosti a zúfalo hľadala niečo, čo by ma v tej situácii zachránilo. „Asi dosť mizerný?“

„Najhorší pod slnkom.“

Pozbierala som rozmetané kúsky svojej dôstojnosti a zapichla doňho ukazovák. „Tak moment, neotáčaj to proti mne! Ako som mala vedieť, čo sa deje? Nevidela som ťa platiť. Prídem sem a o dve minúty nato vbehneš za pult a bez slova si niečo vezmeš!“

Šmahom ruky odmietol môj argument, akoby nebolo čo vysvetľovať. „Joel vravel, že s nami budeš v obchode. Prosím ťa, povedz mi, že to znamená, že si tu na päťminútovej návšteve a potom navždy odídeš, a nie, že tu budeš pracovať.“

„Privítaj novú kolegyniu,“ zlomyseľne som sa uškrnula a rozhodila rukami.

„To fakt? Ale dúfam, že aspoň hráš. Spoločenské hry, strategické, kartové, hocičo?“

„Ani omylom.“

Zamračil sa. „Len to nie! Jasné, že nehráš.“

„Čo prosím?“

„Nemôžeš pracovať v obchode s hrami a nehrať. Alebo ešte horšie, hrami pohrdať,“ odpovedal.

„Ja nimi nepohrdam.“

Tón hlasu ma však prezradil. O hry ako také vlastne ani nešlo. Určite môžu byť zábavné, inak by si otec predsa nemohol dovoliť bývať sám, hoci len v malom byte. Lenže vždy, keď si spomeniem na tento obchod, musím myslieť na to, ako sa moji rodičia rozviedli. Viem, že kedysi boli spolu zrejme šťastní, ale ja si pamätám len to, ako si otec vzal do hlavy, že si chce otvoriť vlastný obchod, a mama sa ho od toho snažila odhovoriť, lebo to stálo veľa času a peňazí. Predtým mal dobrú prácu v IT firme, ale bol tým nápadom taký posadnutý, že ich to nakoniec rozdelilo. Nikdy som netúžila po ničom inom, len aby sa tých svojich hier vzdal. Ako veľmi mu na nich môže záležať? Viac ako na mame? Viac ako na mne? Odpoveď bola pomerne jasná.

Vzdorovito som naňho pozrela. „Nebavia ma. Zjavne som nezdedila tie správne gény.“

„Super. Tak to sa už neviem dočkať, ako spolu budeme pracovať.“

Otočil sa na päte a ja som mala veľkú chuť vybehnúť z dverí na ulicu rovno medzi autá.

Kapitola 2

Ešte nikdy som sa do školy tak netešila. Našťastie mi mama nezhabala telefón, takže som mohla v nedeľu večer s Hoshiko prebrať všetko, čo sa stalo v obchode, a vyliť si srdce, že sa až do skončenia „podmienky“ nebudeme môcť navštevovať. Pre ten hlúpy trest som bola ešte radšej, že v pondelok budem vedľa nej sedieť v zbore.

„Je mi to tak ľúto, Riley,“ vravela mi už ktovie koľký raz. „Mala som ťa od tej cesty nejako odhovoriť.“

Moje zdvihnuté obočie ju rozosmialo a prstami sa pritom pohrávala s končekmi zapletaného vrkoča. Hoshiko si vedela dlhé čierne vlasy majstrovsky upravovať a do školy skoro každý deň prišla s inak zapleteným vrkočom. My dve síce nemáme rovnaký štýl, keďže ona väčšinou nosí legíny a tričko s logom niektorého tanečného či divadelného tábora, na ktoré v lete chodievala, ale páči sa mi, že každá svoju kreativitu vyjadrujeme tak svojsky originálne.

To, čo sa stalo, by si nemala dávať za vinu. Obe vieme, že som niekedy pochabá a žiadna sila tohto sveta by mi nezabrá-

nila vziať mamino auto, keď sa Hoshikino pokazilo. Neminuli sme predsa stovky dolárov a nerozprávali sa aspoň dva mesiace o tom, že pôjdeme na zájazdové predstavenie *Časníčky*, aby sme potom tú príležitosť prepásli. A pravdupovediac, aj napriek problémom s rodičmi, domácomu väzeniu a tej strašnej včerajšej príhode s Nathanom by som to bez váhania urobila znovu, pretože tomu pocitu, keď človek po predstavení získa autogramy a hlavná predstaviteľka mu zaželá veľa šťastia so študentským režírovaním, sa nič na svete nevyrovná. Bol to môj splnený sen.

„Takže len dva mesiace práce?“ spýtala sa Hoshiko s povzdychom. „A určite z nej budeš môcť odísť, keď začneme nacvičovať muzikál?“

„Jasné. To si v žiadnom prípade nenechám ujsť.“

Viditeľne sa jej uľavilo. „Dobre, lebo bez teba ho robiť nechcem.“

Milé, že to hovorí, ale ja by som nikdy nedovolila, aby o ten muzikál kvôli mne prišla. Hoshiko je nesmierne talentovaná. Rodičia jej dali meno, ktoré v japončine znamená „hviezdne dieťa“, a dokonale jej sedí, pretože ona raz určite hviezdou bude. Vlastne si myslím, že keby od štvrtej triedy nebola mojou najlepšou kamarátkou, asi by som na ňu príšerne žiarlila. Je inteligentná a skvelá, úžasne spieva a ešte lepšie tancuje. Každý týždeň chodí na balet, džez a step, dokonca aj na hodiny muzikálového tanca.

„Ktorý muzikál podľa teba tento rok vyberú?“ Ukázala hlavou na muzikálové plagáty z minulých rokov, rozvešané po krémových stenách zborovej sály. Najstaršie mali už viac než pätnásť rokov, začínali žltnúť a pôsobiť staromódne.

„Neviem. To sa nedá odhadnúť, keď tu už nie je pani Bordenkircherová. Ale pri troche šťastia možno budem pomáhať s výberom.“

S Hoshiko robíme stredoškolské muzikály už dva roky, ale divadlo milujeme, odkedy sme sa ako deväťročné zoznámili v letnom divadelnom tábore. Priťahovala ma k nej jej radostná povaha a to, že som pri nej mohla byť sama sebou, teda taká extravagantná, ako som len chcela, a ona sa za mňa nikdy nehanbila ani sa na mňa nehnevala. Vlastne práve jej bezchybné výkony, ktoré ako jediná Američanka japonského pôvodu v tábore predvádzala, ma naučili sebavedomo vystupovať na javisku. Odvtedy sme boli nerozlučné.

Teraz na strednej však snívam o tom, že budem študentskou režisérkou nášho muzikálu. Teda skôr o tom, že budem režírovať muzikály na Broadwayi, za ktoré dostanem Tonyho, ale niekde treba začať. Keďže však, bohužiaľ, naša školská zbormajsterka a režisérka muzikálov odišla do dôchodku, budem musieť o svojich kvalitách zasa presviedčať niekoho nového.

Zamračila som sa a zo svojej stoličky na vyvýšenom pódiu som sa pozrela na slečnu Sahniovú, ktorá sedela za klavírom, a kým sa začne hodina, veselo sa bavila s niekoľkými študentmi.

Má oveľa lepší štýl ako ostatní učitelia, jej žiarivá bižutéria a červené členkové topánky sú balzamom na moju dušu. Je ešte mladá, práve skončila školu, ale ja už teraz viem, že bude veľmi obľúbená. Asi by som jej mala povedať, ako veľmi sa teším na tohtoročné predstavenie, ale školský rok sa začal len pred dvomi týždňami a nechcem ju tým zaťažovať.

Študenti, s ktorými sa slečna Sahniová rozprávala, sa vrátili na svoje miesta na vyvýšenom pódiu a ja som sa rázne postavila. „Dobre, skôr než začneme, chcela by som niečo povedať.“

Kým som však stihla urobiť ďalší krok, niekto mi vošiel do cesty. Cúvla som a vtedy som ho zaregistrovala. Paula, môjho

bývalého, a fakt toho posledného človeka, ktorého som chcela vidieť.

„Ahoj, Hoshiko. Ako sa máš, Riley?“ opýtal sa ma takým tónom, ako keby mi náhle umrel niekto z rodiny.

Naježilo ma to. Odo Dňa pohromy, ako som si pre seba pomenovala ten júnový deň, v ktorý sa so mnou Paul rozišiel, keď získal hlavnú úlohu v miestnom predstavení *Obchodníka s hudbou*, pričom mne sa neušla žiadna, sa mi vcelku darilo vyhábať sa mu. Zúrivosť ma však ešte neprešla, pretože som nemohla zabudnúť na to, ako povýšene mi oznámil, že už na mňa nebude mať čas.

„To ako myslíš?“ opýtala som sa.

„Len som chcel vedieť, ako sa máš odvtedy, čo... veď vieš... čo sa s nami stalo v lete. Mám pocit, že sa mi vyhýbaš.“

Samozrejme, že som sa mu vyhýbala. Z čistého pudu sebazáchovy som sa musela vyhýbať tomu, aby mi utieral slzičky a utešoval ma, že svoj talent lepšie využijem v zákulisí. A okrem toho, naozaj si myslí, že náš rozchod mi spôsobil životnú traumu? Musím si dať pozor, aby som sa pred ním nezložila.

„Mám sa skvele.“ Vytrčila som naňho bradu a obdarila ho širokým úsmevom.

„Áno?“ V očiach mal ľútosť, ktorá ma privádzala do zúrivosti. „Cez víkend som na teba myslel. Dúfam, že ťa to všetko veľmi nerozhodilo.“

Chvíľu mi trvalo, kým som si uvedomila, o čom vlastne točí. *Obchodník s hudbou* mal cez víkend derniéru. Áno, určite myslel iba na mňa, keď sa klaňal búrlivým ováciám za svoj výkon v hlavnej úlohe a flirtoval so všetkými herečkami svojho veku.

Hoshiko do mňa drgla. „V piatok sme si to fantasticky užili.“

Prikývla som. „Áno, bolo to úžasné. Boli sme v Columbase na *Časničke*. A po predstavení sme dostali autogramy.“

„To je paráda. Je to skvelá hra, s rodičmi sme ju videli v New Yorku, keď ešte s pôvodným obsadením vystupovala Jessie Muellerová. Ale určite bola dobrá aj alternácia.“

Pozrela som na Hoshiko, ktorá sa snažila ovládnuť zlosť. Čo som vlastne na ňom videla? Nepamätám sa, že by bol taký, keď sme spolu chodili. No dobre, presne viem, čo som na ňom videla. Je dokonalý sexy materiál na hlavné úlohy. S tými vlnitými hnedými vlasmi a žiarivobielym úsmevom vyzerá ako Zac Efron v *Muzikáli zo strednej*. A, bohužiaľ, je aj rovnako talentovaný ako Zac. Už teraz si viem predstaviť, ako sa hneď po maturite presťahuje do New Yorku a zakrátko mu bude divadelný svet ležať pri nohách. Pri tej myšlienke som zaťala päsťe.

„Počuj...“ pozrel na Hoshiko a podišiel ku mne, ako keby ju chcel z rozhovoru vylúčiť. „Ale sme v pohode, že? Ešte sme sa o tom nemali kedy porozprávať. Dúfam, že sa už nehneváš, že sme sa rozišli. Nedalo sa inak, čakalo ma veľa práce. Mal som toľko skúšok, že by som na teba aj tak vôbec nemal čas.“

„Jasné. Ani najmenej. Okrem toho, teraz ani ja nemám na nič čas.“

Zmätene prižmúril oči. „Nie? A prečo?“

„Po škole pracujem,“ vyhrkla som bez rozmyslu.

„A kde?“

V duchu som sa nakopala. Mala som zaradiť spiatočku, hneď ako prišiel. Vôbec sa mi nechcelo vysvetľovať mu svoju novú prácu (ani prečo som ju musela vziať), ale nemôžem pripustiť, aby si myslel, že nikoho nemám a stále po ňom túžim, zatiaľ čo on si užíva na vrchole. Zhlboka som sa nadýchla a našponovala sa.

„V Dračom brlohu.“

„Pracuješ v otcovom obchode? Ale veď hranie nemáš rada.“

„Jasné, že mám.“ Odstúpila som od neho. „Mám kopu záujmov, o ktorých som ti nehovorila.“

Paul otvoril ústa, že ešte niečo povie, ale prerušilo ho dvojité zatlieskanie slečny Sahniovej, ktorá tak zvolávala zbor. Začali sme sa teda rozcvičovať, a to ma zachránilo pred ďalšími Paulovými poznámkami.

Zvyčajne slečna Sahniová využije na nácvik zboru každú minútu, keďže máme len hodinu, ale dnes nás desať minút pred koncom prerušila. Posadila sa dopredu na klavírnú stoličku a dôkladne si nás všetkých premerala.

„Venujte mi pozornosť!“ Chvíľu počkala, kým nastane úplné ticho. „Kým skončíme, musím vám niečo povedať. Ako viete, naša muzikálová režisérka pani Bordenkircherová odišla vlni do dôchodku a zdá sa, že dôvera školy v náš muzikálový program odišla s ňou. Z toho, čo mi povedali, vyplýva, že podľa vedenia školy záujem o jarný muzikál upadá. Zúčastňuje sa na ňom menej študentov, vyzbieralo sa naň menej prostriedkov a predalo menej lístkov.“ Rozhliadla sa po miestnosti so zaklonenou hlavou a chápavo zvrášteným obočím. „Pre nedostatočný záujem sa vedenie rozhodlo ušetriť prostriedky a vyškrtnulo muzikál z rozpočtu. Takže zbor síce zostáva, ale jarný muzikál sa ruší.“

Povzdych, ktorý zároveň vydali všetci študenti, by intenzitou prekonal snád' iba zbor vyškolených spevákov so silnými pľúcami. Hoshiko mi schmatla ruku a silno ju stisla, ale ja som nevedela odtrhnúť oči od tváre slečny Sahniovej. Nebude jarný muzikál? To snád' nie je možné! Veď školský muzikál sme mali skoro dvadsať rokov. Aj vtedy, keď iné stredné školy svoje muzikály a iné mimoškolské činnosti rušili, nášho sa to nijako nedotklo. Nemôžu ho len tak z ničoho nič vyškrtnúť.

„Je mi ľúto, že som vám to musela povedať, najmä preto, že školský rok sa ešte len začal. Viem, že je to pre vás veľký šok. Ale na umenie sa vždy ťažko hľadajú peniaze a určite sa zhodneme na tom, že šou musí v nejakej podobe

pokračovať. Preto svoj talent predvedieme na zimnom recitáli zboru.“

Keď dohovorila, sála zašumela chaotickou zmäťou hlasov.

„To nie je fér!“ vykrikla Hoshiko roztraseným hlasom a ja som pochopila, že jej to zlomilo srdce rovnako ako mne. Normálne je plachá a rozpráva potichu, svoje skutočné sebavedomie a silu vie prejaviť len na javisku, ale ja som vedela, aké je to predstavenie pre ňu dôležité.

„Nemôžeme to nechať tak,“ povedala som.

Nešťastne zvesila hlavu. „Viem. Je to hrozné.“

Otočila som sa k nej. „Ja to myslím vážne. Toto nemôže byť koniec. Musí sa s tým dať niečo robiť.“

Zachmúrene na mňa pozrela. „To by bolo super, ale zjavne je už rozhodnuté.“

„Každé rozhodnutie platí len dovtedy, kým nezistíš, ako ho zmeniť,“ zamrmlala som a pohľadom som zablúdila na svoje šachovnicové vansy. Hoshiko by sa vzdala aj *Časníčky*, ale ja som vymyslela, ako sa na ňu dostaneme. Iste, budem musieť za ten nápad ešte osem týždňov platiť, ale podstatné je, že som niečo urobila. A urobím niečo aj s týmto.

„Chápeš to?“

Ani som nemusela zdvihnúť hlavu, aby som vedela, že sa zase ozval Paul. Stavím sa, že teraz, keď sme prišli o muzikál, sa ešte viac teší, že hral v lete v *Obchodníkovi s hudbou*. Jeho otázku som sa rozhodla prepočúť.

„Idem sa porozprávať so slečnou Sahniovou,“ povedala som Hoshiko.

„Ty a celý zbor,“ pridal sa Paul a ukázal na klavír. Áno, už sa okolo nej zhŕklo veľa študentov, a niektorí dokonca plakali. Čo je pochopiteľné, aj keď ide o zbytočné mrhanie energiou.

„Ja to nevzdám,“ začala som sa s pohľadom stále tvrdohlavo upretým na Hoshiko, a nie na Paula. Paul znovu poďišiel bliž-

šie, ako keby sme boli tím. „Ak ti môžem poradiť, mala by si tomu dať čas. Nikoho nepresvedčí banda fňukajúcich stredoškóľákov. Takú moc majú len peniaze, iba tie môžu zmeniť ich názor.“

Zovrela som pery, znechutená faktom, že Paul má pravdu. Keď sa len postážujeme slečne Sahniovej, nič tým nedosiahneme. Poobzerala som sa po sále a videla, koľko študentov vôkol mňa to rozrušilo. Z toho bolo jasné, že o náš muzikál je stále veľký záujem. Lenže pani Bordenkircherová nevyberala muzikály, ktoré by nás až tak nadchýnali – vlani sme hrali *Pirátov z Penzance*, čo nie je práve kus, ktorý by sme dokola počúvali z playlistov broadwayských muzikálov –, a na skúškach sme išli dušu vyplŕuť. Vydržali to len tí najzarytejší z nás.

Teraz to však mohlo byť inak. Ak si vyberieme niečo zábavné, nejaký modernejší kus, niečo, v čom by sme ukázali svoj talent, ale mohli pritom využiť kulisy a kostýmy z minulých rokov, určite by sme vzbudili väčší záujem. Slečna Sahniová bude pri režírovaní iste obľúbenejšia a ja jej s radosťou pomôžem ako študentská režisérka. A populárnejší muzikál bude znamenať viac predaných lístkov. Zachvela som sa vzrušením. Takto by sa to naozaj dalo urobiť a ja sa nevzdám nádeje, že to vyjde.

„Vidím, že už máš plán, Riley,“ poznamenal Paul, kým si ma dôkladne premeriaval. „Chcel by som ti pomôcť, ale režisér z miestneho divadla chce, aby som túto jeseň chodil na kurzy herectva, takže toho budem mať nad hlavu.“

Ako inak. Prevrátila som očami. Paulovo nafúknuté ego dokáže vždy dať môjmu nadšeniu smrteľnú ranu.

„Ešteže žiadnu pomoc nepotrebujem.“ Obišla som ho a Hoshiko ma rýchlo dobehla, ale namiesto slečny Sahniovej som si to namierila na druhú stranu sály k dverám na chodbu.

„Prepáč, ale on je fakt hrozný,“ povedala Hoshiko.

„Ty sa mi nemusíš ospravedlňovať, skôr by to malo byť naopak. Je mi ľúto, že som ťa vlani na jar nútila sa s ním stretávať.“

„No, ak ťa to poteší, keď ste spolu chodili, až taký otrasný nebol.“

Zasmiala som sa. „Asi na mne niečo bude.“ Pozrela som cez plece na slečnu Sahniovú. „Mám jeden nápad, ale ešte ho musím doladiť. Mám ho aj tak predniesť slečne Sahniovej?“

„O chvíľu bude zvonieť.“

Zbor je posledná hodina a otec ma už asi bude čakať, aby ma odviezol do obchodu. Súčasťou mojej „podmienky“ je aj to, že po škole sa nesmiem zdržiavať a priatelia ma nemôžu nikam voziť. A hoci to naozaj pripúšťam nerada, Paul má zrejme pravdu. Rozprávať sa s ňou bez prípravy nám v ničom nepomôže. Potrebujem si to poriadne premyslieť a naplánovať.

Ako na zavolanie práve vtedy zazvonilo, a tým bolo rozhodnuté.

„Dobre, naplánujem si to a potom jej to poviem.“ Zobrala som si tašku a v dave ostatných študentov sme vyšli na chodbu. „Ale nevzdám to, kým nebudeš stáť na javisku a žiarit' vo svetle reflektorov.“

„A tebe budú búrlivo tlieškať za výbornú scénickú réžiu.“

Usmiali sme sa na seba a ja už som mala v hlave plno predstáv o tom, ako bude vyzerat' budúca jar. Nájdem spôsob, dokážem to – pre nás obe.